

τούτο, θά' μοιάζει με ἡμᾶς, ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ ζῇ, νὰ γεννᾶται ἀπὸ ὁμοίους τῆς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπλουστάτην ταύτην σκέψιν τὴν ἔκαμνον μετὰ δισταγμοῦ. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ κρίνῃτε τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεώς μου ἐπὶ τῆς νοητικῆς.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ ἔργον. Ἡ μήτηρ μου ἦτο κατάλληλος νὰ μοὶ δώσῃ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἐδίστασα. Κατόπιν σχετικῶν ἐρωτήσεων μου, αἰτίνες οὐδόλως ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τῆς μητρός μου, ἔμαθον ἀπλούστατα ὅτι ἡ Ἀράπισσα, ἡ γειτόνισσά μου ἦτο σκλάβα μικρὴ εἰς ἓνα καράβι ξένο, καὶ ὅτι ὁ κύριός της τὴν ἐπώλησε εἰς τοὺς γείτονάς μας ἀντὶ δύο σάκκων ἀλεύρου καὶ ὀλίγου ἐλαίου, τὰ ὅποια τῷ ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου του. Ἦτο τότε μικρά, μόλις δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν καὶ ἠρίθμει τεσσαρακονταετῇ περίπου βίον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου της, ὥστε ἡ ἡλικία της ἦτο ἀνωτέρα τῶν πενήτηκοντα. Λεπτομέρειαν ἄλλην δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθω καὶ τοῦτο μὲ ἐπύκρυνε πολὺ, διότι πᾶν ὅ,τι ἔμαθον ἐπηύξανε μᾶλλον τὴν ἀνησυχίαν μου. Ἡνοίγετο ἐνώπιόν μου ἄγνωστόν τι περὶ αὐτῆς, ὅπερ ἐμεγέθυνε τὸν τρόμον μου.

Πόθεν ἦτο, εἶχε γονεῖς, ἀδελφούς, ἐπὶ δὲ αὐτοὺς, τοὺς ἐνεθυμεῖτο; ταῦτα πάντα ἦσαν δι' ἐμὲ ἀπορίαι μεγάλαι, ἄξιαι λόγου πολλοῦ καὶ περιεργείας δεδικαιολογημένης. Σκλάβα—δηλαδὴ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀγοράζεται καὶ πωλεῖται μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀδιαφορίαν, χωρὶς νὰ κινῇ οὔτε τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀγοράζοντος, οὔτε τὴν σκληρότητα τοῦ πωλοῦντος.

Πλὴν τούτων ὅμως εἶχον μάθει τυχαίως, ὅτι καμμιά φορὰ τὴν ἐπῆνε τὸ ἀράπικο καὶ ἔβγανε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ ἀκολούθως ἐπιπτε κατὰ γῆς διὰ πολλὰς ὥρας ἀναίσθητος. Ἡ εἰδησις αὕτη προστιθεμένη εἰς τὸ ἄγνωστον τοῦ βίου της, μὲ ἐβεβαίουν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἀγρία καὶ εἶχεν ἐνστικτικὰ θηριώδη, τὰ ὅποια τὴν καθίσταν ἐπίφοβον εἰς πάντα, ὅστις τὴν ἐπλησίαζεν, ἢ καὶ ἀπλῶς τὴν ἠτένιζεν. Ἀλλὰ αὕτη ἡ κατ' ἐμὲ θηριώδης γυνὴ ἐγαλοῦχε καὶ ἀνέτρεφε τὸ μικρὸν τέκνον τῆς κυρίας της, ἡ μᾶλλον εἶχεν ἀναθρέψει ὅλην τὴν γειτονικήν μας οἰκογένειαν καὶ θερμῶς ἡγάπα καὶ ἡγαπᾶτο ὑπ' αὐτῆς. Οἷα ἀντίθεσις εἰς τὰς σκέψεις μου! Ἐγὼ λοιπὸν μόνος τὴν ἐτρόμαζον χωρὶς λόγον, διότι ἦτο Ἀράπισσα καὶ τὸ μικρὸν πνευματικόν μου κεφάλαιον ἦτο ἀδύνατον νὰ πλουτισθῇ διὰ τῆς ἀπλῆς ιδέας, ὅτι ὑπὸ τὸ μέλαν ἐκεῖνο ἐξωτερικὸν ἐκαλύπτετο εὐγενὲς ψυχὴ καὶ γενναία καρδιά. Ἀπάτη τὰ πάντα καὶ ὁ κόσμος ὅλος!

Ἡμέραν τινα ἐκάθημην εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου τῆς φοβερᾶς γειτόνισσάς μου. Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν μου. Νὰ ἀτενίσω καλῶς καὶ νὰ παρατηρήσω ἀκριβῶς τὸ τυραννοῦν με ἀντικείμενον.

Χωρὶς νὰ προσέξω πόθεν ἤρχετο γλυ-

κεῖα καὶ συμπαθὲς φωνὴ πρὸς ἐμέ, ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν μου, καὶ εὗρέθην ἐκτεθειμένος εἰς συνομιλίαν μετὰ τῆς Ἀράπισσας. Ἡ ὁμιλία της ἦτο ἀπλουστάτη, καθόλου φυσικὴ καὶ ἀπολύτως ὁμοία πρὸς τὴν ἰδιὴν μας. Μὲ ἡρώτα σχετικόν τι πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου, ὅπερ δὲν ἐνθυμούμαι. Ἀμέσως ἐνεβαρύνθη, τῇ ἀπήντησα εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις της, ἂν καὶ ἤμην ὀλίγον ἀφρημένος, πλὴν οἱ παιδικοὶ ὀφθαλμοί μου, λαίμαργοι λίαν, ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ μ' ὅλην τὴν ἐντύπωσιν ἦν μοὶ ἐπρόξενος ἡ παρουσία της, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὴν παρατηρήσω ὅσον ἡδυνάμην καλλιτέρον. Ἐκείνη μοὶ ὠμίλει, ἐνῶ ἐγὼ ἐξέταζα τὰς παρειάς της, τοὺς ὀδόντας της, τὰ χεῖλη της, τὸν λαιμὸν της, τὰς χεῖρας της καὶ πᾶν ὅ,τι ἡδυνάμην. Εἶνε ὅλη μαύρη, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, εἶχον πεισθῇ περὶ τούτου, διότι τὴν μὲν χεῖρά της ἔβλεπον γυμνὴν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, ὁ δὲ στηθόδεσμός της ἦτον ἀνοικτὸς ἀρκετὰ πολὺ, ὥστε νὰ διακρίνω ὅτι καὶ τὸ στήθος της ἦτο καὶ ἐκεῖνο μαῦρον καὶ ὅμοιον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της.

Μετὰ τὰς ὀλίγας, δὲ μοὶ ἀπηύθυνεν, ἐρωτήσεις, ἀπεσῶρθη, ἀφοῦ λίαν εὐγενῶς μὲ ἐχαίρετισεν. Ἐμείνα μόνος ὁ ἥλιος μὲ ἐθέρμανε καὶ ἡσθάνομην εὐχαρίστησιν, γλυκεῖα πνοὴ ἀέρος μὲ ἐδρόσιζεν ἡπίως καὶ ἡ ὥραία ἐποχὴ τῆς ἀνοιξέως ἐνεθουσία καὶ τὸν μελαγχολικώτερον τῶν ἀνθρώπων. Οὐδὲν ἐσκεπτόμην τὰ πάντα εἶχον διέλθει, τὰ ἔχην τῆς συνεντεύξεώς μου μετὰ τοῦ φρικώδους ἐκείνου τέρατος τῆς φαντασίας μου σχεδὸν ἐξηλείφθησαν διὰ μιᾶς. Σκέψις φυσικὴ καὶ ἀπλουστάτη διηύθυνε τὰς ἐντυπώσεις μου· εἶνε ἡ Ἀράπισσα μία γυνὴ ὅπως αἱ ἄλλαι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε μαύρη. Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πολλὰ παράδοξα, μετὰ αὐτῶν καὶ μαῦροι ἄνθρωποι, πλάσμενοι καὶ αὐτοὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν. Ἄλλως τε ποῖος μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὸ λευκὸν εἶνε τὸ φυσικώτερον χρῶμα καὶ οὐχὶ τὸ μέλαν;

Ἐντούτοις ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐσβέσθη ὡς ἄπασα αἱ λοιπαὶ καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Ὡ! ἡ νύξ πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν Ἀράπισσαν ἐκείνην, ὅταν εἶνε ἄνευ ἀστέρων, συννεφώδης! Πλὴν καὶ τοῦτο ψευδές, διότι ἡ μαύρη ἐκείνη δούλη εἶχεν ὠραίους λευκοὺς ὀδόντας. Ἐκοιμήθην· εἶθε νὰ ἡγρύπνουν καὶ νὰ ἐπύρεσσον! Ἡ πραγματικὴ ἐκείνη εἰκὼν τῆς ἡμέρας, μετεμορφώθη τὴν νύκτα εἰς φρικῶδες ὄνειρον. Ἡ Ἀράπισσα μετ' οὐρὸς ὡς βάραντον στόμα της καὶ τὰ πλατέα χεῖλη της, μαύρη κατὰ μαυρὴν, μὲ τὰ μαλλιά της ἀνώμαλα, ἐνεφανίζετο πρὸ ἐμοῦ ἄμα ὡς ἔκλεια τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐγὼ ἡσθάνομην ἐαυτὸν πολὺ μικρὸν ἐνώπιόν της, ἐπίστευον ὅτι ἡδύναντο νὰ μὲ καταπῇ ὁλόκληρον, χωρὶς οὐδὲ καὶ νὰ προσκρούσῃ εἰς τοὺς ὀδόντας της. Οἷα φρίκη μὲ κατελάμβανε, ἔτρεμον! Ὁ φοβερὸς δαίμων τῆς κολάσεως δὲν θὰ εἶχε βεβαίως φρικαλεωτέρων ὄψιν. Οἱ ὀφθαλμοί της, μαύρη ἄβυσσος θηριωδίας, ἐπίστευον

ὅτι μὲ ἀπερρόφουν. Ἡ χεὶρ της ἐκείνη, γυμνὴ μέχρι ἀγκῶνος, ἦτο ἰκανὴ νὰ κατακρημνίσῃ τὴν οἰκίαν μου ὁλόκληρον. Τόσον βάρος, τόσον μέγεθος πῶς εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν μου. Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία σκέψις ἣν ἔκαμνον κατ' ὄναρ. Εὐτυχῶς ἐξύπνησα καὶ ἡγέρθην ἀμέσως. Τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τῆς φαντασίας μου, ἐκυριεύσε πάλιν τὰς σκέψεις μου τοσοῦτον, ὥστε ἀκόμη καὶ τώρα, καθ' ἣν ἐποχὴν γράφω, μετὰ πάροδον τῶν ἐτῶν, ἀναπολῶ μετὰ φρίκης τὴν τυραννὸν τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Πλὴν τὰ ἔτη μεταβάλλουσι τὰ ὄρη εἰς θαλάσσας καὶ τὰς ἐρήμους εἰς δάση, τὰ παιδίον γίνεται νεανίας καὶ ὁ νεανίας ἀνὴρ καὶ ὁ ἀνὴρ γέρον. Καὶ τότε ποῖα μεταβολὴ σκέψεων καὶ αἰσθημάτων, ἄρα δύο ἄνευ συνενώσεως, στιγμὰι δύο ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, ἀνόμοιαι ὅλως καὶ ἀκατάληπτοι.

Ἦδη λογιζομαι εὐτυχής, διότι ἐτελείωσα τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς διηγήσεώς μου· τάχα θὰ δυνήθω νὰ γράψω καὶ τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον;

Πέποιθα.

Ἐπεται τὸ τέλος.

N. I. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μαρ' Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρίρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50 [55]
«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαδὲ-Δὲ-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]
«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
«Υἱεὶνὴ», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀζελού, ἱατροῦ..... Δρ. 4 [4,30]
«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ)..... Δρ. 4 [4,30]
«Οἱ Μελόνημοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορ' Ἐαδὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφ. τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προετῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστάρων». Τόμος 2..... Δρ. 5. [5,50]
«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [4,20]
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
«Τὰ Δύο Λίνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,60 [2]
«Ἡ Ὠραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 (70)
«Ἐρως καὶ Σα», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου..... Δρ. 1 [4,40]